

7. Jacques Derrida: OF GRAMMATOLOGY. Ford. Gayatri Chakravorty Spivak (Baltimore, Johns Hopkins University Press, 1983). 36. A továbbiakban Derrida, G.

8. Lásd 39, 54, 65, 87, 95, 103–4, 128, 130, 198, 217, 317, 318, 339, 343, 359, 361, 366. A szerkezet refrénszerű ismétlődése nemcsak a SZÁZ ÉV MAGÁNY-ban figyelhető meg, hanem annak az elbeszélői hagyománynak (a „mágikus realizmusnak”) a kulcsszövegeiben is, amelynek elején Günter Grass ABÁDOGDOB-ja mellett kétségkívül Garcia Márquez regénye áll. Pl. Carlos Fuentes: TERRA NOSTRA (Harmondsworth, Penguin Books, 1987), 298, 677; Robert Kroetsch: WHAT THE CROW SAID (Toronto, General Publishing, 1983), 7, 18, 28, 41, 60 stb.; Salman Rushdie: AZ ÉJFÉL GYERMEKEI, ford. Falvai Mihály (Budapest, Európa, 1987), 12, 247 stb.; Isabel Allende: KÍSÉRTETHÁZ, ford. Egry Katalin (Budapest, Európa, 1989), 45, 115, 277 stb.

9. Jacques Derrida: WRITING AND DIFFERENCE. Ford. Alan Bass (London, Routledge, 1990). 69. A továbbiakban: Derrida, WD.

10. Ez visszatérő téma a dél-amerikai regény-epikákban és a SZÁZ ÉV MAGÁNY recepciójá-

ban is. Lásd Fuentes, 31, 57; Alejo Carpentier: LO BARROCO Y LO REAL MARAVILLOSO, LA NOVELA LATINOAMERICANA EN VÍSPERAS DE UN NUEVO SIGLO Y OTROS ENSAYOS (México, Siglo Veintiuno, 1981), 131–3; Julio Ortega: POETICS OF CHANGE: THE NEW SPANISH-AMERICAN NARRATIVE (Austin, University of Texas Press, 1984), 20–22; James Higgins: ONE HUNDRED YEARS OF SOLITUDE, Philip Swanson (szerk.): LANDMARKS IN MODERN LATIN-AMERICAN FICTION (London, Routledge, 1990), 148; Fuentes TERRA NOSTRA című „barokk” regényének is legfontosabb témája a latin-amerikai valóság európaiak általi kitaláltsága, illetve ezen valóság irodalmi „újrafelfedezésének”, autentikus megírásának szükségessége és lehetetlensége.

11. Edwin Williamson: MAGICAL REALISM AND THE THEME OF INCEST IN „ONE HUNDRED YEARS OF SOLITUDE”, Bernard McGuirk és Richard Cardwell (szerk.): GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ (Cambridge, Cambridge University Press, 1987), 47.

12. Mircea Eliade: AZ ÖRÖK VISSZATÉRÉS MÍTOSZA. Ford. Pásztor Péter (Budapest, Európa, 1993). 59.

Halasi Zoltán

TÁNC

Egy intésre jöttél, kezünk összeforrt.
Futottam, fogódtál, melegség sodort
a parkett felé, mintha ősrégi táj
pihent volna bennünk, mely ünnepre vár,
a forgásban éledve újjá, mi meg
e tájat sietnénk ma szentelni meg.

Hogy újult a síkság, a hegy hogy virult!
Füvet, fát növesztett bizsergő öt ujj.
Hajadból mi omlott alá? Vízésés.
Mi villant nyomában? A ráismerés:
virágjelmez, álarc alól kékachát
folyók lélegeznek a bőrünkön át.

Folyó sodra, tánc sodra, doblak, repülsz;
ma el sem veszítlek, ma meg sem kerülsz.
Továbbpörget ágmódra hajló karunk,
kibújunk, bebújunk az aranykapun.
Csapódj, messze szállj, újra kezdettel ints;
idő sodra, tér sodra, nincs vége, nincs...

Idő? Nem. Hazudtam. Nem is volt. Se tér.
És az sem, ki élőt és holtat itél.
Csak én és te voltunk. Csak én és te. Mi.
A gyarlóban együtt lakó isteni
ikerpár. Vagy az sem: csak egyetlen Én,
csalásmentes írisz a tájfun szemén.

Ne firtasd, ki voltál, ki voltam. Titok.
Szeretlek. Szeretsz. Ettől elnémulok.
Mint Egyben a Kettő, tükrében a tó,
tudunk öntudatlan; ez állítható.
A többi: az álarc, virágjelmezod,
mint éjféli nap süt. Vakít és vezet.

ELVÁLÁS, RÉGEN

Felhúzott térd, mozgásra révedő szem.
Valaki, valahol, valaha, így.
Nyakszirt felől a hang fülébe döccen.
Homokon ugyanígy lotyog a víz.

A lábvonal, a borda tája ad fényt.
Hiszi, csakis vele keveredik.
A lódulásban gyöngéd rajzolatként
követi sugara cserepeit.

Sem vissza az, sem ő a szemhatárra.
Mi marad az örök fővenyekig?
Egymásban ég testük világossága.
Amikor belehal valamelyik.